

Spreekt gij van de Katholiciteit? Gij doet wel, mits gij óók tegelijkertijd en met dezelfde scherpte van overtuiging handelt over de zuiverstelling van het christendom. Want het is het uur der consummatie, der rijpwording. In zulke tijden laat de rijpe vrucht het meest haar speciale kenmerken zien en werkt ze uit en dat is haar schoonheid, waarvan God genieten wil. Zijt ge een pinksterkind, dan moet ge niet alleen de breedte zoeken om alle vrucht te bewonderen, doch dan moet tevens alle vrucht rijpen naar haar eigen wet. Dat is gehoorzaamheid — op pinksterfeest.

Gij zegt: het is het breedtefeest — dus het uur van het algemeene. God vult aan: het is het rijpingsfeest — dus het uur van het speciale. — Gij zegt: in de breedte moeten Jood en heiden, barbaar en Soeth, elkaar de hand geven. Ja, zegt God, maar niet ten koste van het speciale, dat in alle geestelijk leven ligt, want het uit-gewerkte leven (de rijp geworden vrucht) vertoont juist haar meest bijzondere eigenschappen. — Gij zegt: synthese; de breedte! God vult aan: ja, maar tegelijk u zelf zijn en dat al meer worden: dat is rijping! Gij zegt: christen is mijn naam, hij is de breedste! God vult aan: voorzoover gij in het speciale Mijn wil hebt verstaan — hebt gij dat zoo sterk mogelijk te beleven: de druiven moeten rijpen! Alleen wie zichzelf is, heel en al, kan anderen een zegen bereiden.

En zoo zouden we kunnen voortgaan. God vult onze eenzijdige pinksterdreunen aan. Wacht u: zijn aanvullen is ook aanvallen.

Het christendom dezer eeuw, ook het gereformeerde, verheuge zich nu met beving. Want het heeft groote schuld — juist omdat het de pinksterboodschap verward heeft in den naam der breedte — die men zelf, smaltjes, gewild heeft. Het is Pinkster, wederom. Stoot de arbeiders uit — maar laat ze vooral ook stevig gefundeerd zijn; in het uur van den oogst kunnen we de slappingen niet gebruiken. Het is Pinkster. De broeiing van Gods uitersten wil hangt over deze van relativisme verstikte en verstokte wereld. Maar Pinkster drijft ze tot het absolute uit. Want God vraagt in de laatste dagen de meest geprononceerden. Zoeking de boom, die Gods bijzondere planting is, nog zeer klein is (Israël, het Oude Testament) houden de andere volken hun eigen wezen; en Ezechiël verstout zich en noemt ook de andere volken boomen van Eden, waterdrinkers. Maar als de genade internationaal wordt en vreemde loten worden op den ouden stam geënt, dan moet de aard van den boom zich heel en al uit-leven. Want hij moet overmeesteren, transformeeren, wat van buiten af op hem geënt werd. Dus moet wie jubelt over de breedte van den boom tegelijk zijn stam versterken en vóór alle dingen: hij moet de sappen zuiver houden die zijn eigen aard kunnen doen triomfeeren in de loof, die eerst zijn leven vreemd was. Dus ligt de Pinksterzeggen niet alleen in den groei; hij ligt óók in de zuiverstelling. Hij brengt slechts door antithese synthese; door tucht den groei. Tucht is de pinksterdaad bij uitstek.

Wie barmhartig is over de wereld, omdat de liefde van den Pinkstergeest is uitgestort in zijn hart, die zet de kerk wel uit, doch die zet ook niet de kerk, wat niet door God er in geënt is en met den boom is saamgegroeid. Wilt gij Pinkster vieren? Het dan uw oogen op naar de bergen (de breedte) en zoek nu sterker formulering voor dogma en ethiek (vol-wording, uitwerking). Wees dan de Katholieke mensch, omdat gij de specialist zift. Wees dan ruim van ziel, wijl UW ziel, het eigene in uw geestelijk leven, ver-ruimt, en niet ver-zuimd is. En groet ze niet, de valsche profeten, die wel de breedheid verkondigen, doch niet de consummatie, die wel op pinksterfeest onderstrepen, dat God op vele wijzen en op vele tijden HEEFT gesproken, doch die vergeten, dat Hij in denzelfden (Hebreeër)brief zegt: nog maar éénmaal ZAL IK bewegen den hemel en de aarde.

En ten slotte: doe uw bijbel weer open op Pinksterfeest. De Pinkstergeest kwam over de kerk, ook om de Schrift te voltooien. Hij komt nu schrijven het Nieuwe Testament: evangeliën, brieven, apokalyps. Wie nu van Pinkster alleen maar de breedte ziet, en niet de intensiteit, die zegt: de bijbel is verbreed; maar meer ziet hij niet. Hij heeft tegen de Joden wel een twist over den omvang van het geschreven Woord Gods, doch niet over de manier van teboekstelling van wat God geopenbaard heeft. Om zoo te zeggen: hij heeft wel christelijke gedachten in zich opgenomen, doch hij verzuimde, deze langs christelijken weg (den pinksterweg der definitieve uitwerking van wat in beginsel bestond) te veroveren. Hij heeft de openbaringsdaden geteld, maar niet gewogen. In het tellen week hij van het Jodendom af; doch in het niet-wegen maakte hij met de achterblijvers van Abrahams zaad, de achterblijvers op Pinksterfeest, gemeene zaak.

Niet alzoo de mensch, die behalve tellen, ook wegen gaat, na Pinksterfeest.

Als deze laatste mensch op Pinksterdag zijn bijbel opendoet, dan huivert hij. „Heden is deze Schrift in uwe ooren vervuld“, — hoort hij telkens zeggen.

Het DOGMA is vervuld: de leerstellige

boeken. Nu krijgt hij werk tot aan den jongsten dag; de breedte is er, doch ook de versterking, de verdieping van het leer-stuk.

De historie is vervuld: de historische boeken. Dus is het feit in de religie tot zijn hoogste gezag gekomen, want de raad Gods heeft het bedacht en heeft het ook volvoerd. Nu krijgt hij werk tot aan den jongsten dag, want hij kan het feitelijke niet meer missen, omdat het FEIT de hoogste rijkdom is (rijkdom verplicht!) en de sterkste expressie van Gods gedachten. Het feit is sedert Pinksterfeest de triomf over alle „symbool“, want het symbool tracht het feit te zeggen, doch het feit zelf is dan ook meer dan zijn eigen symbool: het is geen manier van spreken, doch de inhoud zelf van de spraak van God.

En de apokalyps is voltooid: de Openbaring van Johannes. Er ligt nog een feit vóór den christen en een feitelijkheid van overstelpende weelde, die God bereiden zal dien, die Hem liefhebben. Dus krijgt hij werk tot den jongsten dag toe; zijn fantasie is nu gebonden aan de feitelijkheid die geweest is en mag de feitelijkheid die komt, slechts benaderen langs den weg der ultra-dogmatische krachtsinspanning en scherpte van denken. O, hij is gebonden, want waar de Geest des Heeren is, daar is de vrijheid; de vrijheid, die wat aanwezig is, zoo EIGEN-aardig ontplooit, als elle levende vrucht uitbot in den levenshof van God naar eigen aard.

Deze mensch is alleen maar rijp voor pinksterfeest: die al wat de Geest in hem werkt, tegelijk in actie zet: denken, doen, verbeelding. Die ALLEEN van de breedte spreken zijn veel te smal in de oogen van God. De diepste mensch, die is ook de breedste: die zichzelf is, die alleen is van allen. De vol-dragen vrucht alleen prijkt op de tafel van mijn Heere en mijn God. De telescoop moet op Pinkster bij de microscoop.

Maar de slappingen, die alleen maar over de breedte murmelen en een loenschen blik werpen naar verwijderde horizonten, die prikken met synthese, doch voor de antithese bang zijn — ze zijn het bederf op dit feest van God. Zeg tot hen niet: wees gegroet!

K. S.

UIT DE SCHRIFT.

Vervulde.

(Pinksteren).

En er geschiedde haastiglijk uit den hemel een geluid, gelijk als van geweldigen, gedreven wind en vervulde het geheele huis, waar zij zaten. (Hand. 2:2.)

Pinksteren is het feit der vervulling.

Ook van uw vervulling, o mijn ziel.

Heerlijke, ziurlijke symboliek!

Toen de Geest nederdaalde, koos Hij dit als teeken, dat Zijn werking verzeld: er ontstond uit den hemel een gedruisch als van een geweldigen stormwind, die het geheele huis vervulde, waar de discipelen zich bevonden.

Geen verborgen hoek, waar het stormgehuil niet doortrok.

Het was overal één en al spanning, van muif tot muur, van grond tot zoldering.

Waar het leeg is, is de Geest niet.

Waar de Geest is, is het vol.

De discipelen werden zoo vol van den Geest, dat hun hart overvloedde en zij in verschillende talen begonnen te spreken.

En de Geest werkte niet slechts voor die bijzondere gelegenheid vervullend, want straks zal als eisch worden gesteld, dat tot diakenen gekozen moeten worden vol des Heiligen Geestes.

De Geest is de vol-maker.

De Geest is de vol-maker van de kerk. Hij vergadert altijd door maar uitverkorenen. Totdat de laatste is toegebracht. Dan is de Bruidsgemeente vol. Er kan er niet één meer bij. Maar dan is de beëindiging der tijden ook vol. Het wereld-proces is afgesloten. De volkomen volheid en de volle volkomenheid is gekomen.

De Geest is de volmaker ook van den enkeling, die door Hem in levend contact is gesteld met Christus.

Hij is de vol-maker ook van u, mijn ziel, die, nietwaar, in gemeenschap met Jezus staat.

Hebt gij Hem zoo reeds gewaardeerd?

Hebt gij Hem zoo reeds aanbeden?

O, ja, ik ken uw bezwaar, waardoor gij uw antwoord inhoudt.

Gij voelt uzelf zoo leeg.

En kan leegheid van den Geest zijn?

Neen, dat kan niet.

De leegte levens, de leegte zielen, de leegte dagen, de leegte nachten en vooral dat leegte, leegte genot — daarin werkt de Geest des Heeren niet.

Inzooover gij dan ook leeg zijt, mijn ziel, zijt gij Geestloos.

En of ook andere geloovigen over leegte klagen, daarmee zijt gij veronachtzigtigd noch gebaat.

Doch zijt gij werkelijk wel geheel leeg?

Is er niets van den Geest in u?

Ik weet wat gij jubringen wilt, mijn ziel.

Gij wilt zeggen: indien het zoo is, dat waar de Geest is, het vol is, dan zou ik niet slechts enkele Geesteswerkingen moeten bespeuren, maar dan zou ik er vol van moeten zijn.

Maar deze logika is niet geestelijk, o mijn ziel... Deze logika houdt geen rekening met één ontzaglijk mysterie.

Gij zijt vol.

Gespannen vol.

Doch... alleen naar den nieuwen mensch.

En nu kan het psalmen der gemeente wel gedempt worden door de kernisdreun van een hosende volksmassa.

En zoo kan het Abba, Vader-roepen van uw nieuwen mensch wel overstemd worden door het hoera van uw ouden mensch.

Dat neemt echter niet weg, dat uw nieuwe mensch vol is. Anders zou hij niet door den Vol-maker zijn gewerkt.

't Is verklaarbaar, dat gij zucht: mocht ik van het nieuwe volheidsbeginsel meer in mij bemerken.

't Is goed, dat gij zoo zucht.

't Is hoog noodig, dat gij zoo zucht.

't Is diep schuldig, dat gij niet vaker, niet langer, niet tot in het middernachtelijk uur zoo zucht.

Want wat u belet uit te breken in het geloof, is niet maar de oude mensch, doch u w oude mensch.

Ook voor het doen van dezen u w ouden mensch zijt gij verantwoordelijk.

Maar de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus heeft Zijn volk een Pinksteren bereid.

De Geest is uitgestort voor eens en voor altijd. Nooit wordt Hij aan de kerk ontnomen.

Hij, de Vol-maker, is in uw nabijheid.

De volheid is dicht bij uw leegheid.

Waar dan de gedenktag van het Pinksterfeest naakt, wat moogt gij anders doen dan roepen tot den Geest, dat Hij u vol-maakt?

Dat Hij uw nieuwen mensch doe groeien, opdat deze uw ouden mensch dwinge te zwijgen?

Dat Hij als een stormwind u geheel vervult, zodat de Geestesgeuren zich een weg willen banen naar buiten?

Dat Hij u zoo vol-maakt van de groote werken Gods, dat het u is alsof gij kondt spreken met meerdere tongen?

Dat Hij u zoo vol-maakt van uw lieven Jezus, dat anderen hun vijandschap slechts weten te verbergen onder den spijtigen spot: hij is vol zoeten wijns?

Als gij en al uw medegeloovigen daarom eens baden, geconcentreerd baden, met vergeten van al het overige baden, met heiligen hartstocht baden, wat zou er dan een geestelijke opwaking komen! Wat zou het dan een Pinksteren zijn!

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraald?

XV.

Sinds de Synode van 1917, waarop de zaak van een herziening der Statenvertaling ter sprake kwam, is er veel veranderd.

Een groot deel van het voorbereidende werk, dat daar noodig werd geacht, is thans geleverd.

Het tekstonderzoek is thans op een punt gekomen.

Andere vertalingen dreigen ook in onze kringen de Statenvertaling te verdringen.

Voorbeelden ter vergelyking van de STV. (= Statenvertaling) met nieuwe vertalingen, welke als voorbereidend werk voor een verbeterde vertaling kunnen dienen.

1. Uit de Psalmen. 2. Uit Jesaja. 3. Uit Jeremia. 4. Uit de Klaagliederen.

Veel gebrekiger dan de Psalmen en de Groote Profeten zijn in de STV. de Kleine Profeten.

De roden daarvan laat zich gemakkelijk bevinden.

In de Psalmen en de Groote Profeten heeft men heel stukken, waarin de Heilige Geest zich van één en denzelfden menschelijken auteur heeft bediend.

En volgens de leer der organische Schriftinspratie, welke wij als goede Gereformeerden voorstaan, bleven daarbij de persoonlijke eigenaardigheden van elk een auteur bewaard. De eene schrijver heeft een heel andere woordkeus en stijl dan de ander. Hoe meer zoo'n auteur nu heeft geschreven, des te meer zullen ook dezelfde woorden en stijlendingen bij hem voorkomen en des te gemakkelijker is het de betekenissen ervan vast te stellen. Daarom ondervonden de Statenvertalers, wier kennis van het Hebreeuwsch overeenkomstig den tijd, waarin zij leefden, nog niet zoo veelzijdig kon zijn als thans het geval is, met zulke groote boeken nog de minste moeite.

Anders wordt het echter, wanneer zij voor geschriften van geringer omvang kwamen te staan. Woordkeus en stijl der auteurs lieten zich uit die korte stukken niet gemakkelijk doorgronden. Het vergelijkend materiaal, dat den Statenvertalers ten dienste stond, was bij nu vergeleken, schaarsch. Hun vertalen bestond dan ook menigmaal in gissen. En 't mag nog een wonder heeten, dat zij het er zoo betrekkelijk goed hebben afgebracht.

Maar dat hier verbeterd, buitengewoon veel verbeterd kan worden, zal geen deskundige tegen spreken.

Door conscientieuze predikers wordt over heel gedeelten uit de Kleine Pro

feten ni
vertalin
lant.

Toen se
in vervolg
het derde
of niet ov
geheel and
Hij heeft
vertaling v

Niet ga
zijn voorb
De eene
Rees in
van kritiek
niet durve

Daarenb
lijke vert
zwaren.

Doch on
Eenige
scheem de

Wij druk
in zijn ver

1. Een ge
luk, den pr
noth.

2. Heere!
gehoord heb
uw werk, o
dat in het b
den der jare
kend in het
ren; in den
ontfermt.

3. God kw
en de Heilig
Paran. Sela
heid bedekte
het aardrijk
nen lof.

4. Kan er w
des lichts, l
aan Zijne l
was Zijne s

5. Voor Zij
de penitentie
kool ging v
heden.

6. Hy sto
land; Hij zag
de Heidenen
durige berge
geworden; d
eewigheid l
boemen; de g
zijn Zijne.

7. Ik zag
Kusan onder
horijnen des
dan achttid
8. Was d
ken tegen d
uw toorn te
was Uwe vo
de zee? toe
paarden roes
waren heil.

9. De naa
onthloot door
de eeden, a
gedaan door
Gij hebt de r
gekloofd.

10. De b
en leden u
stroom ging
gal zgne ste
zijlen op in

11. De z
stonden stil
met het licht
len daarbene
bliksemende

12. Met ar
door het l
dorstet Gij

13. Gij too
sing Uwe vol
met Uwen G
wondet het
huis des gods
funde den gr
tow. Sela.

14. Gij
zgne staven
dorpieden.
storm, om u
die zich ver
zij de ellend
borren zoude

15. Gij b
paarden de r
wateren wer

16. Als ik
werd mijn bi
de stein heb
gebeeld; ver
mijn gebent
boreerd in i
keelge. Ik
dage der ben
optrikken za
dat hij het
valle.